

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ, ЩО ЗАКІНЧУЄТЬСЯ ВЕЛИЧЕЗНОЮ НЕСПОДІВАНКОЮ

Падав сніг, густий, лапатий. Навколо Різдвяної школи, що причаїлася між невисокими горбочками й густими ялиновими лісами, кружляли великі пухнасті сніжинки. Вони, танцюючи, залітали до класу через відчинене вікно.

Перед вікном стояло маленьке оленятко Ромео — воно висунуло голову назовні й висолопило язичка, намагаючись упіймати великі сніжинки.

— Гей, зачини вікно! — попросила його подружка Вінні.

Річ у тім, що сніг не падав Ромео на язичок, а летів їй просто в очі. Тож вона натягнула на обидва вуха свій ковпак, зеленого, мов жабка, кольору. Навчатися сьогодні їй геть не хотілося. У розкладі було два уроки пакування подарунків та практичні заняття із зав'язування мішків із гостинцями. Ельфам це подобалося. Але не Вінні. Коли вона намагалася зробити вузол на мішку, то почувалася так, наче в неї дві лівих руки. Кожен її вузол та бантик розв'язувався, хай яких вона докладала зусиль.

Вінні зітхнула.

— А де подівся Леон? — поцікавився Ромео, навіть не намагаючись зачинити вікно. Він лише дужче висунувся з нього. Поганого настрою Вінні оленятко не помічало.

— Я тут! — пролунав нізвідки голос.

Ромео з переляку прикусив собі язика, втратив рівновагу й беркицьнувся з вікна.

Різдвяне янголя на ім'я Леон літало у вихорі завірюхи. Помітити в ній малого в його янгольських сніжно-білих шатах було майже неможливо.

— Хлопче, ну й налякав ти мене! Чому ти не заходиш, як усі решта, через двері? — захихотів Ромео, звівся на ніжки, намагаючись піднятися на підвіконня, але не міг уцепитися за нього своїми ратичками.

— Ромео! — Леон літав навколо друга й підбадьорював товариша. — Ти — летючий олень. Ти вмєш літати! Ну ж бо, вище ратиці.

Маленьке янголя простягнуло другові правицю. А лівою рукою Леон тримав мішечок із підсмаженими горіхами, який поцупив зі шкільної кухні, коли прямував до класу.

Проте Ромео похитав головою. І, як завжди, коли чув слово «літати», трошки засмутився.

Ну ніяк не міг він подолати силу тяжіння і злетіти. Не міг він відірвати від землі свої ратички. І достоту знав, що ніколи не зможе тягнути за собою сани Санта-Клауса.

Глибоко зітхнувши, Ромео подибав до вхідних дверей, а звідти шкільним коридором назад до класу, не відриваючи погляду від підлоги. Через це він не помітив своєї літньої вчительки, пані Сніжинки, котра замислено стояла в коридорі й читала листа. Тож він наштовхнувся на неї.

— Ромео! — зойкнула олениця. — Будь ласка, уважніше.

— Вибачте, — буркнув Ромео.

— А взагалі, що ти тут робиш? — Пані Сніжинка була така захекана, наче щойно бігла з кимось наввипередки. — Хіба ти не чув, що дзвінок на перший урок уже давно пролунав?

Ромео похнюпився.

— Ну, цей... — промимрив малий, — я стояв разом із Леоном і Вінні біля вікна й хотів упіймати бодай одну сніжинку, аж тут...

— Ох, Ромео, — увірвала його літня вчителька, — з вами трьома ніколи не буває нудно. Але ж... — Олениця підняла в повітря передню лапу. — Але цього навчального року вам трьом доведеться докласти чималих зусиль, щоб засвоїти матеріал на практичних заняттях.

«Ви завжди кажете: нічого страшного, якщо у нас щось не одразу виходить...» — хотілося нагадати Ромео. Однак пані Сніжинка рішуче підштовхнула його до класу, а сама зайшла назирці. Оленяткові це здалося дивним, адже перший урок у них мав вести Санта-Клаус. Малий невдоволено потупцяв до осячої лави, де сиділи його друзі. Пані Сніжинка, голосно зітхнувши, лунко опустилася на стілець біля дошки і таємничо помахала в повітрі листом. Дітлахи одразу замовкли й зацікавлено витріщилися на неї.

— Діти! — почала літня вчителька, й голос у неї трохи затремтів. — Є новини! Прикрі новини. — Вона тричі глибоко вдихнула, а діти, причаївшись, напружено повитягали шиї.

— Санта-Клаус... — Пані Сніжинка проковтнула клубок у горлі й повела далі ще тихіше. Так тихенько, що всім довелося ще дужче витягнути шиї. А Ромео беркицьнувся зі стільця. Леон захихотів, а Вінні закотила очі.

Пані Сніжинка кинула на них суворий погляд. Дочекалася, поки Ромео знову всядеться на свій стілець, а Леон відхихоче, й лише тоді повела далі:

— Санта-Клаус вскочив у халепу й цього навчального року, на жаль, не вестиме у нас уроків.

Клас одразу занепокоєно загудів. На вчительку зусібіч посипалися запитання.

— Чому?

— Що сталося?

— Яка ще халепа?

